

tale en saadan sikker Forventning privat til Medlemmer i dette Ting eller overhovedet til Medlemmer af Rigsdagen, saa beder jeg det ærede Medlem være forvisset om, at jeg er saa gammel Parlamentaricus, at det albrig kunde falde mig ind at sætte noget i Aviserne i den Retning, thi det vilde efter min Formening kunne føre til, at de Forhaabninger, jeg maatte nære til den Retning, vilde blive forspildte. Tanken om denne Gaanebestemmelse, som jeg har foreslaaet tilsat, er ganske naturlig opstaaet i den sidste Tid. Da Forholdene stillede sig saaledes, at man tænkte paa overhovedet at gennemføre de forstellige Jærnbanelager med Statslaaneparagraffen, da man havde faaet de Dplysninger, hvorom Tillægsbetænkningen indeholder Meddelelse, foranledigede jeg, at der blev afholdt Udvalgsmøde til at gennemgaa disse Dplysninger og derpaa bygge den Indstilling om en Medsættelse paa den Sum, som var vedtagen ved 2den Behandling, der nu foreligger i Tillægsbetænkningen, men det var ganske naturligt, at i dette Udvalgsmøde blev illige det Spørgsmaal rejst, om det maatte anses for rigtigt at tilføje en saadan Paragraf som den, der her foreslaas. Jeg kan sige, at dette Udvalgsmøde, hvortil der blev indkaldt paa sædvanlig Maade, afholdtes saa at sige samtidig med, i alt Fald ikke mere end 1 eller 2 Dage efter, at denne Tanke først var kommen frem. Det har naturligvis været tilfældigt, at det ærede Medlem ikke har været til Stede i dette Udvalgsmøde. Jeg kan sige med Sikkerhed, at man har ikke afholdt et Udvalgsmøde, fordi man vidste, at det ærede Medlem var borte, og fordi man ikke vilde have, at han skulde være vidende om, hvad der foregik i dette Møde. Tværtimod, jeg for mit Vedkommende vilde have sat Pris paa, at dette Udvalgsmøde havde været fuldtalligt, og at navnlig ogsaa det ærede Medlem havde været til Stede. Jeg udtalte mig i dette Møde, som jeg tror, alle de tilstedeværende ville erkende, fuldstændig aabent om, hvorledes Situationen var, og henstillede til Overvejelse i Udvalget, hvilket jeg ansaa for min Pligt som Ordfører, hvorledes Udvalget vilde stille sig over for dette Spørgsmaal, og da jeg første Gang havde Ordet her i Dag, fremstillede jeg ogsaa, hvorledes det er gaaet til, at dette Forslag er fremtraadt alene under mit Navn. Jeg udtalte mig fremdeles i den Retning, at jeg i og for sig ikke saa, der var nogen Nødvendighed for at henvisse Afholdelsen af dette Beløb til Statslaan, men at samtidig maatte jeg erkende, at det for saa vidt var noget, der gik ud over al-

mindelige Vedligeholdelses- og Forbedringsudgifter, og at det derfor vel principielt kunde forsvares at henvisse ogsaa denne Udgifts Afholdelse til Statslaan, naar man overhovedet vilde gøre noget saadant. Man har fra Udvalgets Side holdt sig tilbage paa dette Punkt, indtil det viste sig, hvorledes Folketinget overhovedet vilde stille sig over for dette Spørgsmaal om Statslaan. Nu er det forekommet mig, at naar Folketinget, ikke ved en men ved flere Love, ja, jeg kan sige ved alle Jærnbanelove, er gaaet ind paa den Tanke at tilvejebringe de Millioner, hvorom der var Spørgsmaal, gennem Statslaan, vilde der principielt ikke kunne indvindes noget imod at gøre det ogsaa her. Naar det ærede Medlem siger, at Folketinget jo kun beholder sin gamle Stilling og overlader til Landstinget paa dets Ansvar at gøre, hvad det vil anse for rigtigt, paa dette Punkt, har han for saa vidt ganske Ret deri; men det Spørgsmaal, som Udvalget maatte besvare sig selv, var, om det vilde være rigtigt over for den paagældende Egn at lade den bøde for en fortsat Uenighed mellem Rigsdagens to Ting. Dersom vi havde Midler til at høje Landstinget til at se anderledes paa denne Sag, end det har gjort tidligere, samtidig med at vi lod Sagen væsentlig blive i samme Skikkelse, som den har haft tidligere, antager jeg heller ikke, dette Spørgsmaal om Tilvejebringelsen af de 500,000 Kr. var fremkommet. Men det have vi jo ikke. Naar jeg for hentydede til, at man burde gøre sig Haab om nu at finde en bedre Modtagelse for Lovforslaget end i de foregaaende Aar, er det bygget paa Grunde, som jeg forudsatte, at det ærede Medlem lige saa vel som andre ærede Medlemmer vilde kunne forstaa og kunde forklare sig selv, uden at jeg behøvede at gaa nærmere ind derpaa. Men i øvrigt ligger det ogsaa saa overordentlig nær, at naar nu denne Gang Landstinget skulde bevæges til at opgive det Standpunkt, hvorpaa det tidligere har stillet sig, saa maatte det være magtpaaliggende om muligt at faa Sagen til at foreligge i en anden Skikkelse, end den har foreligget Landstinget tidligere. Dette, at man sætter Beløbet ned fra 524,000 til 500,000 Kr., er ganske vist noget; men det er ikke saa meget, at der var overvejende Sandsynlighed for, at Landstinget vilde finde dette tilstrækkeligt til derpaa at begrunde en forandret Stilling til Sagen. Derimod stiller Sagen sig, naar man ser den fra Landstingets Synspunkt, dog noget forstelligt, naar man denne Gang kommer med Fordringen om Anvendelsen af 500,000 Kr. til Flytning af Viborg Station, saa-